

vody, které jej vedly k tomu, že žádosti nevyhověl, resp. že uvedl snad důvody nepřipadné.

Je proto stížnost i v druhé své části bezdůvodnou a musila býti zamítnuta.

Č. 5117.

Učitelstvo: I. * Percentuální výměra »služebních příjmů« učitelky ženských ručních prací ve smyslu § 19, odst. 3 zákona č. 274/1919 (před účinností zákona č. 251/1922) týče se nejen služebního a místního přídatku, ale i drahotního přídatku, mimořádné výpomoci a nouzové výpomoci. — II. * Výnos zem. škol. rady moravské z 15. června 1920 č. 18.148 o požitcích učitelstva podle zákona č. 274/1919, 541/1919 a 25/1920 nemá povahy všeobecně závazné normy.

(Nález ze dne 14. listopadu 1925 č. 21.045.)

V ě c: Luisa N. v D. (adv. Dr. B. Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty stran osobního vyrovnávacího přídatku.

V ý r o k: Stížnost se dílem odmítá jako nepřipustná, dílem zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Zšr mor. poukázala výnosem z 10. srpna 1923 stěžující si definitivní učitelce ručních prací bez určení služ. místa — k její přihlášce za účelem úpravy požitků podle zákona 251/1922 — na dobu od 1. června do 31. prosince 1922 50tiprocentní požitky IX. hodn. třídy 4. stupně.

St-lka žádala po té dne 10. září 1923 za přiznání osobního přídatku ročních 348 K, počínajíc dnem 1. června 1922, po rozumu čtvrtého odst. čl. XIV. zák. č. 251/1922, neboť pobírala dne 31. května 1922 podle zákona č. 495/1921 . . . úhrnem 8490 K, kdežto jí ode dne 1. června 1922 bylo nově poukázáno úhrnem ročně 8148 K. Tuto žádost zamítla zšr výnosem ze 17. listopadu 1923, neboť žadatelka pobírala sice až do 31. května 1922 100 procentní drahotní přídatky s nákupními a nouzovými výpomocmi podle XI. hodn. třídy, měla však právní nárok toliko na 50 procent drah. přídatků podle IX. hodn. třídy; proto jí nepřisluší ode dne 1. června 1922 vyrovnávací přídatek.

V rozkladu proti tomu podaném uplatňovala st-lka, že jest nylným právní názor úřadu, jako by byla pobírala do 31. května 1922 mimořádné přídatky v plné výměře neprávem, neboť teprv §em 8 zákona 251/1922 byla procentuálnost výměry požitků rozšířena i na jiné součásti požitků, než jest služné, kdežto až do dne 31. května 1922 výměra mimořádných přídatků řídí se podle předpisů, platících pro státní úředníky, výší plné ho služného. Tento právní stav uznala prý sama zšr provádějíc zákon č. 274/1919, a to výnosem z 15. června 1920 č. 18.148 v oddílu názorných příkladů k článku IV. pozn. k § 1 odst. 3, odst. 13, 14 a 15. Při opačném nazírání nebylo by vůbec ustanovení §u 8 zákona 251/1922 třeba bývalo. Rozklad ten zamítla zšr výnosem z 27. prosince 1923, odkazujíc na svůj výnos ze 17. listopadu 1923 a na výnos min. škol. ze 7. dubna 1923 č. 42.105/1 (věstník V. ročník, sešit 4., »praktické příklady« str. 207).

St-lčin rekurs, shodující se v podstatě s jejím rozkladem, byl nař. rozhodnutím zamítnut z důvodů výroku rekurse rapadeného.

Rozhoduje o stížnosti řídil se nss těmito úvahami:

Stížnost namítá 1. jednak totéž, co namítal st-lčin rekurs resp. rozklad, zdůrazňujíc zvláště, že normálním výnosem mor. zšr-y z 15. června 1920 č. 18.148 k článku IX. zák. č. 541/1919, jenž byl vydán v do-rozumění s mor. zv-em jakožto vydržovatelem škol, i s min. škol. jakožto úřadem dohlédacím, bylo utvořeno veřejné právo obsahu stížnosti tvrzeného. 2. Dále stížnost namítá, že st-lka dne 31. května 1922 měla i z toho dalšího důvodu nárok na mimořádné přídavky fakticky pobírané, že výnos k její žádosti vydaný a jí tyto platy v této výši přiznávající nabytí práva.

V bodu 2. jest stížnost nepřipustnou podle §u 5 zák. o ss, neboť st-lka ve správním řízení, zejména ve svém rozkladu a rekursu neopírala svého na sporu jsoucího nároku o právní moc úředního výroku, jímž byly jí přiznány pro dobu přede dnem 1. června 1922 drah. přídavky ve výši 100 procent, a proto také — a to právem — úřad s tohoto hlediska jejího nároku neřešil.

Pokud jde o bod 1. stížnosti, nelze souhlasiti s názorem stížnosti, jakoby stěžující si industriální učitelka byla před působností zákona č. 251/1922, totiž před 1. červnem 1922 (čl. XIV) měla nárok na drah. přídavky ve výměře 100 procent. Neboť ani rekurs ani stížnost k nss-u podaná netvrdí, že by byla st-lka dne 31. května 1922 bývala ustanovena trvale. Než pak byl pro výši jejich požitků směrodatným předpis třetího odst. §u 19 par. zák. č. 274/1919, který ono procentuální omezení stanoví stran služ. příjmů vůbec, nikoli jen ve příčině oné části z nich, která jest služným. Na tomto právním stavu pak nemohl ničeho změnití pouhý výnos zšr-y, který nad to nečiní ani výslovné dispoice, nýbrž pouze konkretisuje na příkladě, jenž zřejmě měl sloužit jen k tomu, aby demonstroval, jak užívati jest zákona v určitém praktickém případě; dopadl-li příklad nesprávně, t. j. v rozporu se zákonem, nelze ani tvrditi, že by bylo bývalo úmyslem zšr-y, v souhlasu s vydržovatelem národních škol poskytnouti industriálním učitelkám výhodu nad zákon. Z toho pak, že zákon č. 251/1922 v prvním odstavci §u 8 ještě výslovně stanoví, že procentuální výměra požitků industriálních učitelek týká se všech jednotlivých součástí požitkových (služného, místního přídavku, drahotního přídavku, výpomocí mimořádných a nouzových), nelze usuzovati, že dříve směrodatný zákon paritní měl jiný smysl, než právě ten, který se nutně podává z jeho doslovného znění. Fakt, že cit. § 8 stanoví něco, co už před tím platilo, lze snadno vysvětliti tím, že p o d r o b n o u, výslovně na všechny drahy vedlejších součástí požitků se vztahující normací měly býti odstraněny případné dosavadní rozpory praxe se zákonem .

Č. 5118.

Živnostenské právo: * Nadřízený úřad není podle § 146, odst. 4 živn. řádu oprávněn zrušiti dispens od průkazu způsobilosti pro obchod se smíšeným zbožím jedině z toho důvodu, že nebyl »prokázán dostatek zvláštního zřetele hodných důvodů«.

(Nález ze dne 14. listopadu 1925 č. 21.791.)